

# **Landesbibliothek Oldenburg**

## **Digitalisierung von Drucken**

Gretchen Grosser: Een Ferannerge is nit altied tou'n Foardeel

*Gretchen Grosser*

## Een Ferannernge is nit altied tou'n Foardeel

Wät juust in Moude is, lät nit immer fluch

„Der Mensch liebt die Veränderung“ so hat ja aan Spröak. Deeruum wät so fuul wächsmieten wät noch därgoud is, man nit moor modern, wät Ljude so meene. Loange nit alles, wät in Moude is, können nit alle Ljude bruuke. Wan dät uum'Ounluuken gungt, kricht me toumäts wät tou sjoon! Allere Ljude stounde nit tou hier Oaler, luuke oun, wät juust in is, of dät nu goud lät of nit. Wan jo sik säärm moal in'n Speegel bekeeken, moasten düsse Doamen daach uk säärm sjo, wo roar dät uutsjucht. Fon bääten mai dät noch angunge konne, man wan me dan sun Moanske fon foaren sjucht, dan paased die Sats: Von hinten Lyzeum, von vorne Museum.

Uk Wuchtere un Wieuwe mäde Ringe truch de Noose of Lippen mai iek moal nit tou kiekje, do sjo wuddelk truch düsse Ferannernge nit froaier uut, noa, noa, in Juundeel. Fröier kreege uus Swiene juun hie Wille smoals sun Ring truch hie Snuute, uumdät jo nit hie Staal apwöilden, man Wieuwljude wöile daach ja niks ap sunner düsse Ringe, do sunt ja bloot inne Wai. Dät däde daach uk wäil seer, wan do Dierte iensät wäide. Uus Swien häd deerbie altied gans grääsich giert.

Gans skräklich sjo ful Wieuwljude uut, do sik hie Hie faawje, pikkeswot of foaksrood loope jo häaruume. Jo wollen junger läite, man dät is nit so, ju Hierfaawe, ju me fonsäärm häd, stoant an am bääten.

Iek wüül fröier aller läite as iek waas. Deerbie wieren mien loange, swotte Floachten inne Wai. Iek meende, nu bän iek säkstien Jiehe oold un al groot, nu wol iek neen Wucht moor weese. Iek geen do foar't twäide Jiehr ättere Hoandesskoule in Cloppenburg.

Wät hääbe iek een Böadeljen bie mien Oolden dän, man noa, do loange Floachten moasten bliuwe. Foar aal'n min Baabe waas gans juun dän „Bubikop“. „Die mout pleeged wäide“, kwaad hie. Man, insen waas hie wäil dät Drinsjen läid. Wät waas iek bliede. Iek kreech dät Jäild foar



ju Dauerwelle. Wilst wie nu in uus litje Täärp n juugen Damen- un Herrenfriseure hääbe, hieden wie do bloot aan Barbier foar Kärdele. So moaste iek ätter Strukelje. Meinhard sneed mie do Hiere ou, un dan koom ju Prozedur. Iek kreech sun stjunckerch Wierk inne Hiere so sweere Krallen appe Kop! Oaber, nu hiede iek kuute krullerge Hiere un waas nu neen Bäden moor, stoalde iek fääst. Iek leeuwe nit, dät iek do fluuger uutsaach.

Dät duurde goud een holich Jiehr, do hiede iek al ljauer wier Floachten häiwed. Die Krull waas uutwoaksen, Jäild foar een näie Dauerwelle roate dät nit. Wät nu? Iek moakede mie säärm Lokkenwickler uut littje Holtstängele, deer koomen smoals an do Eenden litje Käärwen oun. Nu sneed iek Gummiringe fon n'oolden Räädschlauch. Mäd do Dierte rulle iek nu mien Hiere ap. Wät waas dät foar een Oarbaid! Ful kammt hääbe iek min Bubikop ädder smäidens nit, bän so ätttere Skoule geen. Do groote Wuchtere hääbe mie bekieket un Hannelore kwaad: „Wosjuchst du dan uut?“, noom hiere Koum un kammde mien Rüllerkes uut.

Wät een Gluk, dät dät neen Bielden fon mien Uutsjoon fon domoals rakt. Wo hääbe iek wäil uutsain?



*Gretchen Grosser*

## Iek mai so aiske jadden Bouke liede

Älke Jiehr is die 23. April die „Welttag des Buches“

In n'Härst fon dät Jiehr 1995 häd ju UNESCO dän 23. April tou'n „Welttag des Buches“ moaked. Düt Doatum häd een loange Tradition. Al in do twintiger Jiehre fon dät foarge Jiehrhunnert wuden in Katalonien Bouke un Rousen ferschoankt un Bouke-Foulksfäste mäd Lesungen un Musik organisiert. Fon 1931 an is düsse Dai an 23. April, dän Noomendai fon St. Georg, un juust an düssen Dai, fergeene Jiehr, kreech iek fon dän NDR dät froaie Bouk: „Mein Kriegsende“, mäd n'loangen Bräif tousoant. Iek hiede deer n'Geschichte waistjuurt uur dät Kriegsende bie uus. Mien Geschichte is wäil nit mee apnuumen wuden, uumdät ju nit „ergreifend“ nouch waas. Mie kon me oaber nit blieder moakje, as wan iek wät tou Leesen schoankt kriege.

Wail iek so jadden leese, meeene iek fonsäärm, dät uur Ljude uk Spoas an Bouke hääbe. Man iek moaste uk al fääststaale, dät dät loange nit so is. Anni hiede iek moal n'Bouk meebroacht, umdät ju mie moormals in hiere Auto meenumen hiede. Leeter täiwde iek smoals ap hiere Reaktion, man ju koom nit. Do moaste iek hier einfach frägje, wo hier dät Bouk fon Wilhelmine Siefkes „Keerlke“ dan gefaalen häd. Anni meende: „Iek hääbe in min ganse Lieuwend nit moal een Bouk leesen.“ Dät kon iek nit ferstounde. „Nit een Bouk“, kwaan ju, touminst ju Bibel moaste ju ja wäil leesen hääbe, dät maastkoopede Bouk mäd so feine Geschichten! Iek leeuwe oaber uk, dät ju Bibel dät Bouk is, wät am minsten leesen wät.

Wo wieren wie dan wäil wies wuden, wät inne Hitler-Tied aal so geböard is, wan dät neen Bouke roate! Inne Skoule, un in Huus al loange nit, wude uus wät fertäld. Wät goud, dät wie uus dät aal anleese konnen. Deerruur hääbe wie knu uk in'Kring uur boald. Iek meende: „Wan wie dän Krieg wonnen hieden, dan roate dät bie uus neen Behinderde moor, do hiede Hitler aal doodspritsje of fergasje lät. Uut Hollen is do uk een littjet Wucht doodmoaket wuden.“ „Noa, Gretchen, nu spinnst du, dät Littje is an Lungenentzündung stuurwen. Ju Familie

